

de bloemenmanden van het behang en uit de lakens van het bed trad zij schaduwig naar voren.

Drie weken lang leefde hij iederen dag één uur lang. De rest van den tijd hield hij boeken bij en sliep, maar was in ieder geval dood. Drie weken lang... de drie rustigste weken van „haar” leven.

Op een avond kwam haar man terug. Hij deed de deur open, groette, trok zijn jasje uit en de das, die zijn keel beschermde en hing hem op een spijker aan den wand. Het was doodeenvoudig. Hij nam weer bezit.

Dan at hij en vervolgens keek hij haar aan. Drie momenten keek hij haar aan, lange momenten. Plotseling sidderde hij. Hij had in haar oogen haar bedrog gelezen, dat haar even gelukkig had gemaakt, ofschoon zij heel goed begreep, dat zij nu weer mee moest in zijn vaart en zijn drift en zijn woede en zorgen moest niet te langzaam te zijn in haar gevoelens en niet te gematigd in haar hartstochten. Een moment knepen zijn oogen tot spleten, als bij iemand, die in de verte kijkt. Dat was alles. Toen nam hij haar en op dat moment wist zij, dat zij zijn woestheid toch gemist had, en weer was zij tevreden onder zijn razend vuur.

Maar toch, op den derden dag — zij waren reeds ver van Zelte in den Achterhoek, waar Jan van Zanten de boeken hield — toen weer zijn drift zoo hoog rees, dat hij haar sloeg, vlak en dof in het gezicht sloeg, deinsde zij fonkeloogend achteruit en sloeg met de kleine sterke vuist terug in zijn gezicht, zoodat hij verbijsterd terugsprong. Dien nacht ontsnapte zij en werd de maîtresse van een anderen zigeuner.

Hij leefde verder naast Berta zijn vrouw. De menschen zeiden, dat Jan van Zanten weer van den verkeerden weg was teruggekomen en dat de geschiedenis met „haar” maar een intermezzo was geweest en na twee jaren was Jan van Zanten waarlijk weer even gerespecteerd, als vroeger. Alleen hijzelf wist, dat hij juist die paar dagen eigenlijk maar geleefd had. Hij alleen wist, dat hij nu feitelijk een doode was, een doode, die met Berta getrouwd was en zijn levensverzekering betaalde.

Hij leefde lang, maar niet zoo heel erg gelukkig en op een dag kreeg hij opslag en kon er een kindje op overschieten.

Zijn leven was als een aarden pot, die gebroken is en weer gelijmd, vol barsten en scheuren en hoeken, die ontbreken.